

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของอาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยครู" สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาในวิทยาลัยครูเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ ในด้านจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ เนื้อหาวิชา วิธีการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ อาจารย์ภาษาไทยในวิทยาลัยครูกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือหรือสหวิทยาลัยทวารวดี จำนวน 35 คน และนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับมาแล้ว จำนวน 335 คน การสุ่มตัวอย่างประชากรใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) รวมจำนวนตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 370 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้าหนังสือ เอกสาร ตำรา หลักสูตร สิ่งตีพิมพ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทยและต่างประเทศ ตลอดจนสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับในวิทยาลัยครู จากนั้นจึงได้สร้างแบบสอบถามขึ้น 1 ชุดเพื่อถามความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยครู แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอนคือ ตอนที่ 1 สถานภาพของ

ผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้คำถามแบบตรวจคำตอบและแบบเติมคำ ตอนที่ 2 ความคิดเห็น เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับในวิทยาลัยครู ใช้คำถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า ตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะ เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิดให้ตอบโดยเสรีตามหัวข้อที่กำหนดให้ นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข นำไปทดลองใช้กับอาจารย์ 5 คน นักศึกษา 10 คนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร จากนั้นให้นำแบบสอบถามไปปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น แล้วจึงนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร ได้แบบสอบถามคืนจากอาจารย์จำนวน 35 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 จากนักศึกษา จำนวน 296 ชุด คิดเป็นร้อยละ 88.36

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติคือ ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยครู วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัธยิมเลขคณิต (Arithmetic mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) แล้วนำเสนอข้อมูล ตอนที่ 1 และตอนที่ 2 ในรูปของตารางและความเรียง ส่วนตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นข้อมูลที่ไต่จากการให้ตอบอย่างเสรีตามหัวข้อที่กำหนดให้ นำเสนอในรูปความเรียงตามลำดับความถี่

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นหญิง วุฒิทางการศึกษาขั้นสูงสุดปริญญาโท วิชาเอกภาษาไทย มีประสบการณ์การสอน 11 - 20 ปี จำนวนคาบที่สอนต่อสัปดาห์คือ 6 - 10 คาบ นอกจากนี้นางานอื่นนอกเหนือจากการสอนคือ การนิเทศการสอน นักศึกษาเป็นส่วนใหญ่ ตำแหน่งค้ำบริหารคือหัวหน้าฝ่ายแนะแนว ส่วนตำแหน่งทางวิชาการคืออาจารย์

1.2 นักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นหญิง อายุระหว่าง 18 - 25 ปี ศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาไทย

2. ความคิดเห็นของอาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยครู สรุปผลดังนี้

2.1 ด้านจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความเห็นโดยส่วนรวมว่า จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102 มีความสำคัญมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่อาจารย์เห็นว่ามีความสำคัญมากคือ ให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้วิชาอื่น ๆ นักศึกษาเห็นว่าข้อที่มีความสำคัญมากคือ ให้เห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทยที่มีต่ออาชีพครู

2.2 ด้านเนื้อหาวิชา

2.2.1 วิชาภาษาไทย 101

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความเห็นโดยส่วนรวมว่า เนื้อหาวิชาภาษาไทย 101 มีความเหมาะสมมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความเห็นสอดคล้องกันว่า เนื้อหาวิชาภาษาไทย 101 มีความเหมาะสมมากในด้านการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพครู สำหรับการจัดสัคส่วนของเนื้อหาภาคทฤษฎี 60 ภาคปฏิบัติ 40 นั้น อาจารย์ภาษาไทยมีความเห็นว่าเหมาะสมน้อย แต่นักศึกษาเห็นว่าเหมาะสมมาก และเนื้อหาภาคทฤษฎี 30 ภาคปฏิบัติ 70 อาจารย์เห็นว่าเหมาะสมมากแต่นักศึกษาเห็นว่าเหมาะสมน้อย

2.2.2 วิชาภาษาไทย 102

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความเห็นโดยส่วนรวมว่า เนื้อหาวิชาภาษาไทย 102 มีความเหมาะสมมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความเห็นสอดคล้องกันว่า เนื้อหาวิชาภาษาไทย 102 มีความเหมาะสมมากในด้านการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพครู สำหรับการจัดสัคส่วนของเนื้อหาภาคทฤษฎี 60 ภาคปฏิบัติ 40 นั้น อาจารย์เห็นว่าเหมาะสมน้อย แต่นักศึกษาเห็นว่าเหมาะสมมาก

2.3 ด้านวิธีสอนวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความเห็นโดยส่วนรวมว่า วิธีสอนวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102 มีการปฏิบัติมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่ามีการปฏิบัติมากคือสอนโดยวิธีแบ่งหมู่ทำงาน นักศึกษาเห็นว่าข้อที่มีการ

ปฏิบัติมากคือสอนแบบให้ศึกษาค้นคว้า ส่วนข้อที่อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่ามีการปฏิบัติน้อยคือ สอนโดยใช้บทเรียนแบบโปรแกรม นักศึกษาเห็นว่าข้อที่มีการปฏิบัติน้อยคือ การสอนแบบ สืบสอบ

2.4 คำนึงกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102

2.4.1 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย 101 และ ภาษาไทย 102

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความเห็นโดยส่วนรวมว่า การจัด กิจกรรมการเรียนการสอนมีการปฏิบัติมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์ภาษาไทย เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยให้นักศึกษาปฏิบัติแบบรายบุคคล เช่น แนะนำตัว การอธิบาย การเล่าเรื่อง ปฏิบัติมากที่สุด นักศึกษาเห็นว่าปฏิบัติมาก ส่วน ข้อที่อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่าปฏิบัติน้อยคือการจัดทัศนศึกษา แต่นักศึกษาเห็นว่าข้อที่ปฏิบัติ น้อยคือการใช้การ์ตูนหรือวาทภาพประกอบการสอน

2.4.2 ความเหมาะสมค่านการปฏิบัติเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอน วิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความเห็นโดยส่วนรวมว่า การปฏิบัติ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102 มีความ เหมาะสมมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่า ข้อที่มีความเหมาะสมมาก คือการเลือกกิจกรรมการเรียนการสอน ส่วนนักศึกษาเห็นว่า ข้อที่มีความเหมาะสมมาก คือกิจกรรมการเรียนการสอนช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาได้

2.5 คำนึงสื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102

2.5.1 การใช้สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความเห็นโดยส่วนรวมว่า การใช้ สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102 มีการปฏิบัติน้อย เมื่อ พิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่าข้อที่มีการปฏิบัติน้อยที่สุดคือคอมพิวเตอร์ ส่วนนักศึกษาเห็นว่ามีการปฏิบัติน้อย

2.5.2 การปฏิบัติค่านการจัดหาสื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความเห็นโดยส่วนรวมว่า มีการปฏิบัติ

คํานการจัดหาสื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102 คืออาจารย์ เห็นว่ามีการปฏิบัติมาก แต่นักศึกษาเห็นว่าการปฏิบัติน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาเห็นว่าข้อที่มีการปฏิบัติมากคืออาจารย์เป็นผู้ผลิตหรือจัดหา ส่วนข้อที่อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาเห็นว่าการปฏิบัติน้อยคือยืมจากแหล่งวิทยาการอื่น ๆ

2.5.3 ความเหมาะสมคํานการใช้สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความเห็นโดยส่วนรวมว่า การใช้สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102 มีความเหมาะสมมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่าข้อที่มีความเหมาะสมมากคือสื่อการเรียนการสอนที่ช่วยให้ช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น ส่วนนักศึกษาเห็นว่าข้อที่มีความเหมาะสมมากคือสื่อการเรียนการสอนใช้สื่อสอดคล้องกับเนื้อหา

2.6 คํานการวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102

2.6.1 การใช้วิธีการวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความเห็นโดยส่วนรวมว่า การใช้วิธีการวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102 มีการปฏิบัติมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่าข้อที่มีการปฏิบัติมากคือ การสอบปลายภาค ส่วนนักศึกษาเห็นว่าข้อที่มีการปฏิบัติมากคือการให้อภิปรายหรือรายงานหน้าชั้นเรียน

2.6.2 การใช้แบบสอบในวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความเห็นโดยส่วนรวมว่า การใช้แบบสอบในวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102 มีการปฏิบัติมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความเห็นสอดคล้องกันว่าข้อที่มีการปฏิบัติมากคือแบบสอบที่มีทั้งชนิดปรนัยและอัตนัย

3. ปัญหาและข้อเสนอแนะ

อาจารย์ภาษาไทยแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะ สรุปได้ดังนี้
วิชาภาษาไทย 101

ปัญหา

ความมุ่งหมายกว้างเกินไปและมีหลายประการ (12 คน) เวลาที่กำหนดคให้ ไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมาย (8 คน) อาจารย์ผู้สอนต้องกำหนดความมุ่งหมายเฉพาะเอง

เนื้อหาจึงแตกแยก (8 คน) เนื้อหามากไม่เหมาะสมกับเวลาจึงทำให้สอนไม่ทัน ฝึกได้ไม่มาก (13 คน) เนื้อหาว่างมาก ไม่มีจุดที่แน่นอน (10 คน) อาจารย์มักจะเน้นเนื้อหาเฉพาะที่ตนถนัด (10 คน) การให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติยังทำได้น้อยเพราะเวลาไม่พอ (21 คน) อาจารย์มักไม่ปรับปรุงวิธีสอนให้น่าสนใจ (10 คน) อาจารย์ผู้สอนเน้นแต่เนื้อหาวิชามากเกินไป ทำให้จกกิจกรรมการเรียนการสอนน้อยและครูสอนเองเห็นว่าเป็นการเพิ่มภาระ (9 คน) นักศึกษางานกลุ่มไม่ค่อยสนใจในการปฏิบัติกิจกรรมหรือปฏิบัติอย่างไม่ตั้งใจ (6 คน) สื่อการเรียนการสอนมีน้อยโดยเฉพาะสื่อประเภทวัสดุอุปกรณ์โสตทัศนศึกษา (17 คน) มีโอกาสได้ใช้สื่อการเรียนการสอนน้อยเนื่องจากความไม่สะดวกในการใช้ (14 คน) เวลาในการเรียนการสอนไม่เพียงพอการวัดผลจึงทำได้น้อยครั้ง (15 คน) ไม่สามารถวัดและประเมินผลได้ครอบคลุมทุกเนื้อหา (12 คน)

ข้อเสนอแนะ

ควรเน้นความมุ่งหมายให้วิชานี้เป็นพื้นฐานในการเรียนวิชาอื่น (7 คน)
ควรปรับความมุ่งหมายให้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากที่สุด (7 คน) ควรเพิ่มเวลาให้มากขึ้น (14 คน) ควรลดเนื้อหาลงให้เหมาะสมกับเวลา (10 คน) ควรเน้นภาคปฏิบัติให้มากขึ้นโดยใช้เอกสารประกอบการสอน (9 คน) ควรใช้วิธีการสอนที่เน้นให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติให้มากขึ้น (18 คน) ควรให้นักศึกษาศึกษาค้นคว้าเนื้อหาด้วยตนเองให้มากขึ้น (10 คน) ควรเน้นการฝึกปฏิบัติโดยใช้สถานการณ์จำลองและ/หรือสถานการณ์จริง (8 คน) ควรเพิ่มงบประมาณให้แก่ภาควิชาในการจัดหาสื่อการเรียนการสอนให้มากขึ้น (8 คน) ควรมีการทดสอบย่อยเมื่อสอนจบบทเรียน (8 คน) ควรวัดและประเมินผลเกี่ยวกับการปฏิบัติให้มากขึ้น (7 คน)

วิชาภาษาไทย 102

ปัญหา

ความมุ่งหมายของวิชาว่างมากจนขาดความเข้มข้น (12 คน) อาจารย์แต่ละคนจะกำหนดความมุ่งหมายต่างกันเพราะไม่ได้ร่วมกันวางแผนหรือร่วมกันกำหนดความมุ่งหมาย (10 คน) เนื้อหาวิชาไม่เหมาะสมกับเวลา ทำให้ฝึกปฏิบัติได้น้อย (17 คน) อาจารย์มักใช้เวลาในการบรรยายมากเกินไป (9 คน) นักศึกษาไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรม (10 คน) นักศึกษาไม่ชอบฝึกการพูด การฟัง และการวิจารณ์ (10 คน) สื่อการเรียนการสอนยังมีใช้น้อย โดยเฉพาะสื่อการเรียนการสอนประเภทวัสดุอุปกรณ์โสตทัศนศึกษา (14 คน) การวัดและประเมินผลยังไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของรายวิชา (7 คน)

ข้อเสนอแนะ

ควรมีอาจารย์ผู้รับผิดชอบที่สอนประจำในรายวิชานี้ เป็นหัวหน้ากำหนดแนว

ของความมุ่งหมายให้อาจารย์คนอื่นทราบ (8 คน) เนื้อหาวิชาควรมุ่งที่จะวางรากฐาน การพูดและการฝึกภาคปฏิบัติให้มาก (12 คน) ควรเน้นเนื้อหาที่สำคัญสำหรับวิชาชีพครู และฝึกทักษะดังกล่าวให้ได้ผลจริงจัง (8 คน) ควรหาวิธีสอนที่น่าสนใจหลาย ๆ วิธี (4 คน) ควรเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความสำคัญของเนื้อหาวิชา (8 คน) ควรวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาอย่างมีระบบ มีขั้นตอน (6 คน) ควรมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อผลิตสื่อการเรียนการสอนให้มากขึ้น (6 คน) ควรมีการวัดผลอย่างสม่ำเสมอเพื่อพัฒนาการของนักศึกษา (5 คน) ควรให้อาจารย์ที่สอน วางแผนการวัดและประเมินผลร่วมกัน (4 คน)

นักศึกษาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะ สรุปได้ดังนี้

วิชาภาษาไทย 101

ปัญหา

ความมุ่งหมายของวิชากว้างเกินไป (28 คน) ความมุ่งหมายไม่สัมพันธ์กับ เนื้อหาวิชา (19 คน) เนื้อหามากเกินไป (56 คน) เวลาฝึกมีน้อยไม่เหมาะสมกับเนื้อหา (27 คน) อาจารย์มักใช้วิธีสอนแบบบรรยาย (13 คน) อาจารย์มักสอนโดยให้แบ่งกลุ่ม ปฏิบัติ (13 คน) วิธีสอนของอาจารย์ไม่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน (10 คน) กิจกรรม การเรียนการสอนมีน้อย (38 คน) มีการใช้สื่อการเรียนการสอนน้อย (57 คน) อาจารย์ ผู้สอนวัดและประเมินผลในคาบทฤษฎีมากเกินไป (34 คน) การวัดผลมีน้อยครั้ง (12 คน)

ข้อเสนอแนะ

อาจารย์ควรบอกความมุ่งหมายของหัวข้อที่สอนทุกครั้ง (7 คน) ความมุ่งหมาย ควรสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน (6 คน) ควรจัดเวลาให้เหมาะสมกับเนื้อหา (41 คน) ควรเน้นให้เนื้อหามีความเหมาะสมกับอาชีพครู (22 คน) ควรให้นักศึกษามีส่วนร่วมใน กิจกรรมการเรียนการสอนให้มากขึ้น (38 คน) อาจารย์ควรใช้วิธีการสอนหลาย ๆ วิธี (31 คน) ควรให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการวางแผนและดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน (21 คน) ควรใช้กิจกรรมการเรียนการสอนให้มากขึ้น (18 คน) ควรมีการใช้ สื่อการเรียนการสอนประกอบการสอนให้มากขึ้น (22 คน) ควรเลือกใช้สื่อการเรียนการสอน ที่มีความทันสมัยและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน (17 คน) ควรวัดและประเมินผลเมื่อจบบทเรียน (7 คน) ควรมีการวัดและประเมินผลทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ (6 คน)

วิชาภาษาไทย 102

ปัญหา

อาจารย์สอนแบบบรรยายมากเกินไปทำให้ขาดความน่าสนใจ (28 คน)

อาจารย์ไม่ค่อยใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบ (7 คน) การฝึกพูดในหัวข้อเดียวกันทั้ง
ชั้นเรียนทำให้เกิดความน่าเบื่อหน่าย (16 คน) อาจารย์ไม่ใช้สื่อการเรียนการสอน
(31 คน) สื่อการเรียนการสอนไม่ทันสมัยและไม่น่าสนใจ (21 คน)
นักศึกษาไม่กล้าให้ข้อเสนอแนะในรายวิชานี้

อภิปรายผลการวิจัย

1. ด้านความมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ ผลการ
วิจัยพบว่า อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นสอดคล้องกันว่า ความมุ่งหมายของการเรียน
การสอนวิชาดังกล่าวมีความสำคัญมากคือ การให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญที่จะต้องเรียนรู้
ภาษาไทยให้ดีเพื่อรักษาและเชิดชูภาษาของตนไว้ ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของ บุญถิ่น
อัครถาวร (2514 : 292) ที่กล่าวว่า ภาษาไทยเป็นปัจจัยสำคัญในอันที่จะศึกษาหาความรู้
ในสาขาวิทยาการทุกแขนง อีกทั้งการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญอย่างยิ่ง
ของคนไทย และข้อเสนอของ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม (2523 : 1)
ที่กล่าวว่า ภาษาไทยเป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นชาติไทย เป็นเอกลักษณ์ของชาติ
เป็นวัฒนธรรมประจำชาติอย่างหนึ่งที่น่าภูมิใจและควรแก่การรักษาไว้

2. ด้านเนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์และนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้อง
กันว่า เนื้อหาวิชาภาษาไทย 101 มีความเหมาะสมมากในการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ
ครู ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ สมพร มั่นตะสูตร (2526 : 2) ที่กล่าวว่า การสอน
วิชาการต่าง ๆ ในเมืองไทยล้วนแล้วแต่ยังต้องอาศัยภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการสื่อ
ความเข้าใจทั้งสิ้น ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าอาจเป็นเพราะในการสอนวิชาการต่าง ๆ นั้นครูจะต้อง
ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการอธิบายหรือถ่ายทอดวิชาความรู้แก่นักเรียน ถ้าครูเป็น
ผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษา ก็ย่อมทำให้ประสบผลสำเร็จในการสอนด้วย
คิงที่ จอห์น เอ เวลส์ (John A. Wells 1973 : 1763) วิจัยพบว่า นักศึกษาที่มี
ความรู้และความสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดี สามารถฝึกสอนได้ดีด้วย ส่วนข้อที่อาจารย์
และนักศึกษามีความคิดเห็นไม่สอดคล้องกันคือ การจัดสัดส่วนของเนื้อหาภาคทฤษฎีและภาค
ปฏิบัติ อาจารย์เห็นว่า การจัดสัดส่วนให้เนื้อหาภาคทฤษฎี 60 ภาคปฏิบัติ 40 มีความ
เหมาะสมน้อย แต่นักศึกษาเห็นว่ามีความเหมาะสมมากนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า อาจเป็นเพราะ
อาจารย์มีความคิดเห็นว่า เนื้อหาวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับนั้นมุ่งหมายที่จะให้นักศึกษาฝึก
ปฏิบัติเพื่อให้เกิดทักษะในการใช้ภาษาให้มากที่สุด การที่จะเกิดทักษะดังกล่าวได้ก็โดยการ
ให้ฝึกบ่อย ๆ ส่วนภาคทฤษฎีนั้นเป็นองค์ประกอบที่นักศึกษาสามารถหาความรู้ได้ด้วยตนเอง

จึงเห็นว่าการจัดสักส่วนกิ่งกล่าวเหมาะสมน้อย ส่วนการจัดสักส่วนของเนื้อหาให้เนื้อหาภาคทฤษฎี 30 ภาคปฏิบัติ 70 นั้น อาจารย์เห็นว่าเหมาะสมมากด้วยเหตุผลกิ่งกล่าว แต่ นักศึกษาเห็นว่ามีความเหมาะสมน้อย ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าอาจเป็นเพราะนักศึกษาขาดความเข้าใจความมุ่งหมายและธรรมชาติของเนื้อหาวิชา ตลอดจนไม่ชอบการฝึกปฏิบัติจึงมีความเห็นว่า การให้ฝึกปฏิบัติมากมีความเหมาะสมน้อย

3. ด้านวิธีสอน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์และนักศึกษามีความคิดเห็นด้านวิธีสอนสอดคล้องกันว่า วิธีสอนที่ปฏิบัติมากคือ สอนโดยวิธีแบ่งหมู่ทำงานและสอนแบบให้ศึกษาค้นคว้า ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ พวงเล็ก อุทระ (2523 : 59) ที่พบว่า การสอนโดยให้นักศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ให้ทำงานเป็นกลุ่ม และอภิปรายนั้น เป็นวิธีการสอนที่ใ้ช้มากในกลุ่มวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร 3 แห่ง ผู้วิจัยเห็นว่า เป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนใ้รู้จักศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับข้อคิดเห็นของ รอย เซอร์เรีย (Roy Cherrier 1973 : 24) ที่กล่าวว่า ครูผู้สอนภาษาควรจะมีวิธีการสอนที่เหมาะสมช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้อาจเป็นเพราะวิธีการสอนทั้ง 2 แบบเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา วย และความสามารถของผู้เรียน ตลอดจนวัตถุประสงค์หรือความมุ่งหมายในการสอน สุวัฒน์ มุขเมธา (2523 : 219 - 221) โ้กกล่าวถึงวิธีการสอนว่า ควรเหมาะสมกับความสามารถและวัยของนักเรียน สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการสอนและเนื้อหาวิชา ซึ่งผู้สอนจะต้องระลึกลู่อยู่เสมอว่า เนื้อหาวิชาแต่ละเรื่องแต่ละตอนนั้น ย่อมมีวิธีการสอนที่แตกต่างกันไปจึงจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้ นอกจากนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าอาจเป็นเพราะวิธีการสอนดังกล่าวเป็นวิธีการสอนที่ดี ใ้ง่าย ไม่ยุ่งยากและเป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักทำงานร่วมกัน รู้จักค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง แต่วิธีการสอนมีหลายวิธี ผู้สอนควรเลือกใ้ใช้วิธีอื่น ๆ บ้างเพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซากจำเจ อันอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย

4. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นสอดคล้องกันว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102 ที่มีการปฏิบัติมากคือ การให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติทั้งแบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ผกาศรี หงส์นาค (2518 : จ) ที่พบว่า กิจกรรมที่จัดบ่อยครั้งคืออภิปรายและใ้ควาที่ และผลการวิจัยของ จิตต์นิภา ภักดิ์ชุมพล (2516 : จ) ที่พบว่า กิจกรรมที่ครูนิยมจัดมากที่สุดคือการฝึกอ่านในใจ อ่านทำนองเสนาะ การแสดงบทบาท รายงาน สัมภาษณ์ อภิปราย ใ้ควาที่ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เป็นการฝึกปฏิบัติทั้งแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มนั่นเอง และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เสาร์นลิน วรณศิริ (2528 : จ)

ที่พบว่า หลักและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้แก่แก่นักเรียนนั้น ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วม ใช้หลักการฝึกปฏิบัติจริง ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การเรียนการสอนภาษาไทยที่คึกคักนั้น ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะและประสบการณ์ทางภาษาให้มาก และกิจกรรมนั้นต้องสอดคล้องกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของนักศึกษา ผู้สอนเป็นเพียงผู้ที่เตรียมเนื้อหาตลอดจนสื่อการเรียนการสอน และคอยช่วยเหลือแนะนำเท่าที่จำเป็น ดังที่กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2526 : 16) ได้เสนอแนะหลักเกณฑ์ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยพอสรุปได้ว่า ควรฝึกทักษะทั้ง 4 ให้สัมพันธ์กับความคิดและการใช้ภาษา โดยจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกันและสัมพันธ์กับการใช้ภาษาในชีวิตของผู้เรียน ฝึกให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองให้มากที่สุด ฝึกฝนการใช้ภาษาอยู่เสมอด้วยการจัดกิจกรรมที่น่าสนใจและสนุกสนาน ผู้เรียนจะได้ฝึกคิด สังเกต จากกิจกรรมที่ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองจนคล่องแคล่ว ผู้วิจัยคิดว่าการที่อาจารย์ผู้สอนเน้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนประเภทรายบุคคลและประเภทกลุ่มชั้นในรายวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102 นั้นเป็นวิธีการที่เหมาะสมกับความมุ่งหมายของหลักสูตรและความมุ่งหมายของการเรียนการสอนในรายวิชาดังกล่าวที่ว่า เน้นการฝึกปฏิบัติเพื่อให้นักศึกษาได้มีทักษะในการใช้ภาษามากขึ้น ตลอดจนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันและสำหรับการประกอบอาชีพครูต่อไป ส่วนการจัดมุมภาษาไทย การใช้เกมและการแข่งขัน ซึ่งอาจารย์และนักศึกษามีความเห็นว่าปฏิบัติกันอยู่นั้น ผู้วิจัยคิดว่า อาจเป็นเพราะเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัยและวุฒิภาวะของเด็กระดับประถมมากกว่า จึงไม่นิยมที่จะนำมาปฏิบัติ ดังนั้นในการสอนภาษาไทยนั้น จำเป็นที่จะต้องหากิจกรรมต่าง ๆ มาช่วยทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยนั้นมีอยู่เป็นจำนวนมาก การที่จะเลือกใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและความมุ่งหมายของวิชาเป็นเรื่องที่จะต้องมีการวางแผนล่วงหน้าทั้งคณาจารย์ ผู้สอน ผู้เรียน และผู้บริหาร เพื่อให้กิจกรรมนั้นมีความเหมาะสม ฉะนั้นการเลือกกิจกรรมในการเรียนการสอนภาษาไทยจึงมีความสำคัญด้วยเหตุผลดังกล่าว

จากผลการวิจัยพบว่า อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นสอดคล้องกันเกี่ยวกับการเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนว่า มีความเหมาะสมกับรายวิชามาก ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอของ อัลคอรน เค. ชูเนอร์ท (Alcorn K. Schunert 1970 : 408) ที่กล่าวว่า กิจกรรมจะต้องมีหลักคือ กิจกรรมจะต้องสร้างอย่างมีจุดมุ่งหมาย เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร มีการวางแผนแล้วอย่างดี และจะต้องให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมนั้น ๆ การเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาของรายวิชาจึงเป็นการปฏิบัติที่มีการวางแผน

ล่วงหน้าซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนดีขึ้นและเรียนได้อย่างสนุกสนาน ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนและยังช่วยให้สอนได้สอดคล้องกับหลักสูตรและความมุ่งหมายของการสอนอีกด้วย

5. ค้นคว้าการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นสอดคล้องกันว่า การปฏิบัติด้านการใช้สื่อการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102 นั้นปฏิบัติน้อย สื่อการเรียนการสอนที่ใช้น้อยที่สุดคือ คอมพิวเตอร์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เลอรอย จี สเตนเซล (Leroy G. Stenzel 1982 : 145 - A) ที่พบว่า ครูมักจะไม่เลือกหรือไม่ชอบใช้คอมพิวเตอร์เป็นสื่อการเรียนการสอน ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าปัญหานี้อาจเกิดจากครูภาษาไทยยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้เพียงพอ ไม่มีโอกาสที่จะใช้ ตลอดจนไม่มีผู้ให้คำแนะนำ นอกจากนี้ คอมพิวเตอร์ ยังเป็นสื่อการเรียนการสอนที่มีราคาแพงอีกด้วย แต่ในระบบการศึกษาปัจจุบันนี้ การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของคนไทยที่หลีกเลี่ยงได้ยาก ครูภาษาไทยจึงควรคำนึงถึงและนำสื่อประเภทนี้เข้ามาใช้ในการสอนภาษาไทยด้วย สื่อการเรียนการสอนที่อาจารย์และนักศึกษาเห็นว่าใช้มากคือ หนังสือ วารสาร สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พวงเล็ก อุทระ (2523 : จ) ที่พบว่า สื่อการสอนที่ใช้มากคือ หนังสือ ตำราต่าง ๆ และผลการวิจัยของ ณรงค์ ทองปาน (2521 : จ) ที่พบว่า สื่อการสอนหรืออุปกรณ์การสอนคือ หนังสือประกอบการค้นคว้าและหนังสือพิมพ์ ที่เป็นเช่นนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า อาจเป็นเพราะปัจจุบันเทคโนโลยีทางคานส์สารมวลชนมีความเจริญก้าวหน้าเป็นอย่างมาก มีการออกหนังสือพิมพ์หลายประเภท ภาษาที่ใช้ในหนังสือพิมพ์และวารสารต่าง ๆ เหล่านั้น มีทั้งถูกต้องและผิดพลาดซึ่งครูภาษาไทยสามารถที่จะนำมาใช้ในการสอนวิชาการใช้ภาษาได้เป็นอย่างดี ดังเช่นข้อเสนอของ สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย (2523 : 228 - 321) ที่กล่าวเกี่ยวกับการนำหนังสือพิมพ์มาใช้ในการสอนภาษาว่า หนังสือพิมพ์สามารถนำมาใช้ในคานส์ส่งเสริมการแสวงหาความรู้ของนักเรียน โดยอาจใช้วิธีให้นักเรียนย่อสรุปข่าว แยกแยะข่าว นำมาฝึกอ่านออกเสียง หรือใช้ในการเร้าใจให้นักเรียนเกิดความใคร่รู้ใคร่เรียน ด้วยการให้วิเคราะห์การใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์ สังเกตรวบรวมคำที่สะกดผิด นอกจากนี้ ยังฝึกให้นักเรียนรู้จักการวิพากษ์วิจารณ์อย่างถูกต้อง ตลอดจนส่งเสริมทักษะความสามารถในการเขียนของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

คำถามการจัดหาสื่อการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102 นั้นอาจารย์และนักศึกษามีความเห็นตรงกันว่า วิธีการที่ปฏิบัติมากคือ อาจารย์เป็นผู้ผลิต หรือผู้จัดหา ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ นุชรินทร์ พาร์มขาว (2521 : ค) ที่พบว่า ครูภาษาไทยได้สื่อการสอนมาใช้ประกอบการสอนจากการทำขึ้นเองหรือซื้อหามาใช้เองมากกว่า ได้รับบริการจากทางโรงเรียน ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าอาจเป็นเพราะ เป็นวิธีที่สะดวกที่สุดเพราะ ผู้สอนย่อมรู้ว่าเนื้อหาตอนใดควรจะใช้สื่อการเรียนการสอนประเภทใด การผลิตหรือการจัดหา มาเองจึงเป็นวิธีที่จะได้สื่อการเรียนการสอนที่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่จะสอนมากที่สุด นอกจากนี้ สื่อการเรียนการสอนที่ต้องการใช้ อาจมีบริการไม่เพียงพอ แต่การที่ผู้สอนจะต้อง เป็นผู้ผลิตหรือจัดหาสื่อการเรียนการสอนเอง ก็อาจทำให้สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายส่วนตัวของผู้สอนและทำให้เวลาที่จะเตรียมเนื้อหาและวิธีการสอนตลอดจนเวลาในการทำกิจกรรมอื่น ๆ ของผู้สอนลดน้อยลง อันอาจเป็นผลกระทบไปถึงประสิทธิภาพในการสอนได้ นอกจากนี้ การผลิตสื่อการเรียนการสอนเป็นสิ่งที่ต้องอาศัยเทคนิควิธีในการจัดทำ ถ้าผู้สอนไม่มีความสามารถเฉพาะทางด้านนี้ก็ทำให้สื่อการเรียนการสอนนั้นขาดความน่าสนใจได้

6. คำถามการวัดและประเมินผล ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์และนักศึกษามีความเห็น สอดคล้องกันว่า วิธีการวัดและประเมินผลที่มีการใช้มากคือ การสอบปลายภาค และการสอบ จากการทำปฏิบัติการในชั้นเรียน ซึ่งใกล้เคียงกับผลการวิจัยของ พัฒนา จิตีเสรี (2522 : 111) ที่พบว่า วิธีการวัดและประเมินผลโดยให้นักศึกษาทำรายงานและทดสอบ ปลายภาค และทดสอบย่อยเป็นระยะ ๆ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าอาจเป็นเพราะวิธีวัดและประเมินผล ทั้ง 2 แบบดังกล่าว เป็นวิธีที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาที่มีความมุ่งหมายที่จะให้ผู้เรียนมีความรู้ ทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติคือ การสอบปลายภาคมีลักษณะเป็นการประเมินผลรวม และการสอบ โดยการทำปฏิบัติในชั้นเรียน เป็นการประเมินผลย่อย ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การวัดและ ประเมินผลโดยการสอบปลายภาคในรายวิชาที่มุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติ เช่น รายวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102 นั้น สามารถกระทำได้ เพราะเป็นการวัดผลด้านเนื้อหาในชั้น สุกท้ายหลังจากการเรียนการสอนเสร็จสิ้นลง แต่ควรจะเป็นการสอบที่มีคะแนนเพียงส่วนหนึ่ง ของการวัดและประเมินผลทั้งหมดเท่านั้น คะแนนส่วนใหญ่ควรให้กับการสอบย่อยจากการให้ นักศึกษาฝึกปฏิบัติเป็นระยะ ๆ เพราะนอกจากจะเป็นการวัดผลพัฒนาการด้านการปฏิบัติแล้ว ยังเป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนนอกเหนือไปจากการวัดผล

ด้านความรู้ความสามารถในเนื้อหาวิชาที่เรียน เพราะการเรียนรู้ที่ศึกษาที่ผู้เรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้นด้วย

ด้านการใช้แบบสอบในรายวิชาภาษาไทย 101 และภาษาไทย 102 นั้น อาจารย์และนักศึกษามีความคิดเห็นตรงกันว่า แบบสอบที่มีการปฏิบัติมากคือแบบสอบที่มีทั้งชนิดปรนัยและอัตนัย ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าอาจเป็นเพราะจำนวนนักศึกษาที่เรียนมีจำนวนมาก การใช้แบบสอบชนิดปรนัยทำให้สะดวกและรวดเร็วมากขึ้น นอกจากนี้ยังสามารถครอบคลุมเนื้อหาได้อย่างทั่วถึงอีกด้วย ส่วนแบบสอบชนิดอัตนัยที่ผู้สอนใช้ก็คงเพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษารู้จักแสดงความคิดเห็น เรียบเรียงความคิด ปีกการใช้ภาษา ปีกการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับความมุ่งหมายของรายวิชาดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่า การใช้แบบสอบชนิดอัตนัยเป็นวิธีการที่วัดและประเมินผลความรู้ความสามารถที่ผู้สอนไม่ควรละเลย เนื่องจากนักศึกษายังใช้ภาษาไทยผิดพลาดอยู่มาก ดังที่ สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2516 : 3) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า "...ความรู้ของนักเรียนไม่ไกลมาตรฐานที่วางไว้ เด็กอ่อนวิชาภาษาไทยมาก แม้แต่ผู้ที่จบการศึกษาระดับอุดมศึกษาแล้วก็มักถูกกำหนดให้เขียนและพูดยังไม่เป็นภาษา..." ฉะนั้นแบบสอบชนิดอัตนัยจึงเป็นแบบสอบที่สามารถวัดความสามารถด้านทักษะการใช้ภาษาของนักศึกษาได้ทางหนึ่งด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับกรรมการฝึกหัดครู

1. ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับให้มีจุดมุ่งหมายที่แคบลงมา และชัดเจนมากขึ้น
2. ควรเพิ่มเวลาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
3. ควรกำหนดให้การเรียนคอมพิวเตอร์เป็นรายวิชาหนึ่งในหลักสูตร ระดับปริญญาตรี
4. ควรจัดทำคู่มือการใช้หลักสูตร ขึ้นเพื่อผู้สอนจะได้มีแนวเนื้อหาตรงกัน
5. ควรจัดให้มีการสัมมนาอาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานเพื่อจะได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน
6. ควรเน้นจุดมุ่งหมายของหลักสูตรให้มีความสอดคล้องกับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับอาจารย์ผู้สอน

1. อาจารย์ควรมีการประชุมกันเพื่อวางแผนการสอนและกำหนดจุดมุ่งหมาย

ของการเรียนการสอนและแนวเนื้อหาให้ตรงกัน

2. ควรปรับปรุงเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนอยู่เสมอ

3. ควรใช้กิจกรรมและสื่อการเรียนการสอนให้มากขึ้น

4. ควรมีการประชุมปรึกษาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในด้านที่เกี่ยวกับปัญหา

ในการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานระหว่างผู้สอน เพื่อหาวิธีการที่จะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยแขนงอื่น ๆ เพื่อทราบถึงวิธีการสอน สภาพปัญหาต่าง ๆ ในรายวิชานั้น ๆ

2. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานกับการเรียนวิชาอื่น ๆ

3. ควรมีการวิจัยเชิงทดลองเกี่ยวกับการใช้วิธีการสอนแบบต่าง ๆ ในวิชาภาษาไทยพื้นฐาน

မဂ္ဂဇာတ်